

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **JUDr. V. Z.**, proti žalovanému: **Policejní prezídium**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, o přezkoumání rozhodnutí orgánu veřejné správy, ke kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2005, č. j. 7 Ca 167/2004 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

V řízení před Městským soudem v Praze se žalobce domáhal vydání rozsudku, jímž by bylo zrušeno rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 28. 6. 2004, č. 177, kterým bylo podle § 133 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb. (o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „zákon“), zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Policie České republiky, útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru ze dne 25. 2. 2004, č. 123/2004 a současně potvrzeno toto rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Žalobce namítal, bez bližšího odůvodnění, že obě rozhodnutí jsou nezákonná.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 28. 2. 2005, č. j. 7 Ca 167/2004 – 29 žalobu odmítl a současně vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Dospěl totiž k závěru, že žaloba proti napadenému rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru byla žalobcem podána opožděně. Pro posouzení otázky včasnosti jejího podání vyšel ze zjištění, že žalobce převzal napadené rozhodnutí jako účastník řízení do vlastních rukou dne 14. 7. 2004, přičemž žaloba proti tomuto rozhodnutí byla podána osobně u Městského soudu v Praze až dne 23. 9. 2004. Se zřetelem k tomu, že v rámci správního řízení již nebylo proti tomuto rozhodnutí odvolání přípustné, nabylo rozhodnutí náměstka policejního prezidenta právní moci dne 14. 7. 2004 (§ 125 odst. 1 zákona). V tom případě pak 30-ti denní lhůta k podání žaloby od právní moci tohoto rozhodnutí (§ 137 odst. 2 zákona, ve znění pozdějších předpisů a § 72 odst. 1 s. ř. s.), začala běžet dne 15. 7. 2004 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila uplynutím dne 13. 8. 2004. Naposledy

tento den mohla být žaloba předána soudu nebo jemu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který měl povinnost ji doručit (§ 40 odst. 4 s. ř. s.), neboť jedině při dodržení tohoto postupu by byla lhůta k podání žaloby zachována. Pokud však žaloba byla osobně předána Městskému soudu v Praze až dne 23. 9. 2004, stalo se tak nepochybně po marném uplynutí zákonné lhůty a tudíž opožděně. Městský soud v Praze proto podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalobu jako zjevně opožděnou odmítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“), prostřednictvím právního zástupce, advokáta JUDr. Jana Brčáka, se sídlem v Praze 10, Holandská 52/1052, který jej v řízení před Městským soudem v Praze zastupoval, včas kasační stížnost, v níž pouze označil napadené usnesení Městského soudu v Praze a současně navrhl, aby toto usnesení bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení s tím, že bližší odůvodnění kasační stížnosti dodá ve lhůtě 14-ti dnů.

Usnesením ze dne 21. 4. 2005, č. j. 7 Ca 167/2004 – 35, které osobně převzal stěžovatel dne 10. 6. 2005 a jeho zástupce JUDr. Jan Brčák dne 13. 5. 2005, uložil Městský soud v Praze stěžovateli, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení odstranil vady podané kasační stížnosti ze dne 18. 4. 2005 tak, aby označovala přesně rozhodnutí, proti němuž směřuje, dále údaje o tom, v jakém rozsahu a z jakých důvodů se toto rozhodnutí napadá a též údaj, kdy bylo rozhodnutí stěžovateli doručeno. Uvedený soud upozornil stěžovatele na náležitosti kasační stížnosti ve smyslu § 106 odst. 1 s. ř. s. a na nutnost jejího doplnění ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení ve smyslu § 106 odst. 3 s. ř. s. Stěžovatel byl poučen, že pokud nebude kasační stížnost o stížní body řádně a včas doplněna, bude předložena bez dalšího Nejvyššímu správnímu soudu, který takové podání odmítne podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s.

Výše uvedené usnesení se časově míjelo se žádostí stěžovatelova zástupce JUDr. V. Z. ze dne 29. 4. 2005, která došla Městskému soudu v Praze dne 12. 5. 2005. V ní stěžovatel požádal o poskytnutí lhůty 14-ti dnů k doplnění kasační stížnosti z důvodu pracovní neschopnosti advokáta JUDr. Jana Brčáka. Usnesení ze dne 21. 4. 2005, které zástupce stěžovatele obdržel dne 13. 5. 2005 a stěžovatel dne 10. 6. 2005, obsahovalo tedy lhůtu delší, zákonnou lhůtu jednoho měsíce od doručení výzvy. V uvedené lhůtě, ať již počítané od data 13. 5. 2005 či 10. 6. 2005, však stěžovatel kasační stížnost nedoplnil. Advokát JUDr. Jan Brčák nereagoval ani na soudem mu současně zaslano výzvu k předložení plné moci k zastupování stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti, k němuž mu byla poskytnuta rovněž lhůta jednoho měsíce s upozorněním, že jinak bude soud jednat nadále pouze se stěžovatelem.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření ke kasační stížnosti se ztotožnil s názorem Městského soudu v Praze, že posledním dnem lhůty pro podání žaloby k soudu byl den 13. 8. 2004 a pokud žaloba byla podána až dne 23. 9. 2004, stalo se tak zjevně opožděně. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou rozsudkem zamítl.

Spis byl poté dne 19. 7. 2005 předložen Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti. V předkládací zprávě Městský soud v Praze uvedl, že vady kasační stížnosti se vzdor snaze soudu nepodařily odstranit, a proto je věc bez dalšího předkládána Nejvyššímu správnímu soudu, aniž by byl vybrán soudní poplatek a stěžovatel opětovně vyzýván k předložení plné moci k zastoupení advokátem.

Podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s., nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, jímž byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc.

Protože kasační stížnost stěžovatele ze dne 18. 4. 2005 náležitosti kasační stížnosti ve smyslu § 106 odst. 2 s. ř. s. neobsahovala (čehož si byl podatel vědom, když v kasační stížnosti výslovně uvedl, že bližší odůvodnění k ní dodá ve lhůtě 14-ti dnů), vyzval jej Městský soud v Praze právem usnesením ze dne 21. 4. 2005 k odstranění nedostatku kasační stížnosti způsobem ve zmíněném usnesení výslovně uvedeným (výše již konstatovaným), přičemž v souladu s ustanovením § 106 odst. 3 s. ř. s. poskytl soud stěžovateli k odstranění těchto nedostatků lhůtu jednoho měsíce od doručení výzvy. Jde o zákonem stanovenou lhůtu, která v dané věci počala běžet dnem následujícím po doručení výzvy nikoliv však zástupci stěžovatele, neboť ten nedoložil, že by stěžovatele v řízení o kasační stížnosti zastupoval, ale dnem následujícím po doručení výzvy samotnému stěžovateli, tj. dnem 11. 6. 2005. Konec lhůty k podání připadl na neděli dne 10. 7. 2005, neboť tento den se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty, jímž byl den doručení výzvy stěžovateli. Protože poslední den lhůty připadl na neděli, je ve smyslu § 40 odst. 3 s. ř. s. posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den, jímž je pondělí dne 11. 7. 2005. Z obsahu spisu jednoznačně vyplývá, že v uvedené lhůtě stěžovatel výzvě soudu k odstranění nedostatků kasační stížnosti nevyhověl a ani v uvedené lhůtě nepožádal o její prodloužení, které by bylo možné povolit – na včasnou žádost stěžovatele, tj. podanou nejpozději do uplynutí data zákonem stanovené jednoměsíční lhůty, nejdéle však o jeden další měsíc, tj. nejdéle do 11. 8. 2005. Protože taková včasná žádost stěžovatelem podána nebyla a ve výše již uvedené jednoměsíční lhůtě kasační stížnost rovněž doplněna nebyla, nezbývá než konstatovat, že objektivní lhůta k doplnění kasační stížnosti byla zmeškána. K tomu jen pro úplnost nutno uvést, že z žádosti někdejšího zástupce stěžovatele JUDr. Jana Brčáka o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti ze dne 29. 4. 2005, nebylo třeba vycházet nejen vzhledem k tomu, že JUDr. Jan Brčák nedoložil své zplnomocnění k zastupování stěžovatele, ale též proto, že tato žádost, jak již bylo shora uvedeno, byla u Městského soudu v Praze podána dne 12. 5. 2005, přičemž usnesení – výzva tohoto soudu k doplnění kasační stížnosti byla tomuto zástupci doručena až dnem následujícím, tj. 13. 5. 2005.

Jelikož kasační stížnost stěžovatele ze dne 18. 4. 2005 neobsahovala náležitosti kasační stížnosti ve smyslu § 106 odst. 1 s. ř. s. (měla fakticky pouze oznamovací charakter), neboť z ní nebylo patrné, v jakém rozsahu a z jakých důvodů stěžovatel usnesení Městského soudu v Praze napadá (v čem spatřuje jeho nesprávnost), ani údaj o tom, kdy bylo napadené rozhodnutí stěžovateli doručeno, a tyto vady nebyly k výzvě soudu odstraněny, ačkoliv výzva obsahovala potřebné údaje o tom, v čem je podání neúplné, jakož i poučení, jak je třeba doplnění provést, a jaký bude následek případného nevyhovění takové výzvě, musel Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s., za použití ustanovení § 120 téhož právního předpisu, kasační stížnost odmítnout. Je totiž nepochybné, že nedostatky kasační stížnosti jsou takového charakteru, že brání v řízení pokračovat a brání jejímu věcnému vyřízení.

Nejvyšší správní soud jen pro úplnost dodává, že za této procesní situace již nepokládal za potřebné ověřovat splnění podmínek ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. pro řízení o kasační stížnosti, tj. netrval na předložení plné moci udělení stěžovatelem

advokátovi a ani nezjišťoval, zda stěžovatel, který je nositelem titulu JUDr., má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované podle zvláštních zákonů pro výkon advokacie.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 (za použití § 120) s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu